

Achteraf ben ik heel blij dat 2012 mijn eerste kennismaking was met Rush. In de rol van de tempelpriester kon ik die door merg en been gaande schreeuwstem van Geddy Lee in het forse contrast met de beduidend ingetogenere stem van het hoofdpersonage heel goed begrijpen, en gaandeweg leerde ik die zelfs waarderen.

De Eerste Keer

In die tijd moest ik bijna een uur lang fietsen om op mijn werk te komen, en die tocht – weer en wind, je kent dat wel – veraangenaamde ik steevast met muziek uit een Walkman. Een collega had het album *Moving Pictures* voor mij op cassette gezet, en voegde daar pas later een verrassing aan toe door me te vertellen dat de band bestond uit slechts drie muzikanten. "Wie speelt er dan toetsen?" vroeg ik. "De bassist." Dan kon nooit kloppen, want ik hoorde regelmatig bas en toetsen tegelijk – hoe flikt-ie dat dan live? "Met z'n voeten," was het eenvoudige antwoord, en ik stond met een mond vol tanden en een op slag flink toegenomen respect.

Een andere collega op datzelfde werk ging er prat op dat hij Rush live had gezien en vertelde hoe Alex Lifeson het intro van *The Spirit Of Radio* – je weet wel: *piedelade piédelade piédelade piédeledade* – eigenlijk heel simpel speelde. Alleen zong hij het als: *piedela, piédela, piedela, piédela...* Mijn euvele moed om hem tegen te spreken onder vermelding

van het aantal nootjes dat ik toch echt heel duidelijk hoorde, wuifde hij weg met een doodgewoon: "Jongen, ik stond er met m'n neus bovenop!" Het is nooit meer goed gekomen met dat contact tussen hem en mij.

Enige jaren later ging ik met mijn ouders en mijn broer op vakantie, en voor diezelfde Walkman had ik een bandje met daarop *Grace Under Pressure*; op de andere kant stond *New Gold Dream* van *The Simple Minds*, om geheel andere redenen best te pruimen. Mijn broer en ik zaten daar vaak naar te luisteren, hij met één oordopje in en ik met het andere. Ook wanneer hij in zijn eentje zat te luisteren, greep hij opvallend vaak naar datzelfde bandje, ook al had hij er zelf ook wat meegenomen.

Nog altijd verheugd over de wetenschap dat ik op mijn beurt ook iemand anders Rush-fan had gemaakt,

memoreerde ik dat feit vele jaren nadien, waarop mijn broer me onbedoeld doch ijskoud uit de droom hielp met de mededeling: "Rush draaide ik alleen omdat ik niet wilde spelen om de batterijen te sparen; eigenlijk wilde ik *The Simple Minds* horen." Ik heb nog steeds een uitstekend contact met mijn broer, al spreek ik hem niet zo vaak als ik graag zou willen. De collega die mij aan *Moving Pictures* had geholpen, ben ik helaas uit het oog verloren. Soms vraag ik me af wat er van hem is geworden, maar ja, hij heette Peter Janssen, en ga op zo'n naam maar eens zitten googlen...

